

۲۰۲۴ فبروری

گزارش فشرده از مشوره های انجام شده با خانم ها در سراسر کشور

تصویر: اداره ملل متحد برای زنان / سید حبیب بیدل

پس منظر

این گزارش ارائه دهنده نظریات زنان از سراسر افغانستان در مورد وضعیت کنونی و اولویت های ایشان می باشد. از زمان گرفتن قدرت در آگست ۲۰۲۱ تا اکنون، طالبان (که در این گزارش با عنوان مقامات برحال به آن اشاره می گردد) بیش از ۵۰ فرمان صادر کرده اند که به شکل مستقیم حقوق و کرامت انسانی زنان را محدود می سازند.^۱ هیچ یک از این فرامین پس گرفته نشده است. دیدگاه طالبان در مورد افغانستان برمبنای انکار ساختاری حقوق، سلامت و شخصیت زنان استوار گردیده است.

اداره ملل متحد برای زنان (UN-Women)، سازمان بین المللی مهاجرت (IOM) و هیئت معاونت ملل متحد برای افغانستان (یوناما)، از آگست ۲۰۲۲ تا کنون، مشاوره های ربعوار را با اقشار مختلف زنان افغان انجام داده اند. در راستای اجندای شورای امنیت ملل متحد برای زنان، صلح و امنیت و دستور کار یوناما،^۲ هدف از این مشاوره ها قرار دادن زنان در مرکز تصمیم گیری، خصوصاً در مورد پالیسی های کلیدی، بشمول [ارزیابی مستقل](#)^۳ هماهنگ کننده ویژه در سال ۲۰۲۳ و قطعنامه ۲۷۲۱ (۲۰۲۳)^۴ شورای امنیت ملل متحد که پس از آن به تصویب رسید می باشد. در وضعیتی که زنان به شکل سیستماتیک از زندگی عامه حذف شده اند، این مشاوره ها یکی از فرصت های کمی برای زنان است که دیدگاه های خویش را بیان کنند و به تمرین رهبری و نمایندگی بپردازند.

دور فعلی مشاوره های ربعوار بین ۲۷ جنوری و ۸ فبروری ۲۰۲۴ انجام شده است. اداره ملل متحد برای زنان (UN-Women)، سازمان بین المللی مهاجرت (IOM) و یوناما مشاوره های گروهی آنلاین و حضوری (هرگاه انجام آن بی خطر بود) و سروی های تلفنی انفرادی را انجام دادند، که در مجموع به تعداد ۷۴۵ زن افغان در سراسر ۳۴ ولایت افغانستان دسترسی حاصل شد. این زنان

۱ دفتر کمیشنر عالی ملل متحد برای حقوق بشر. ۲۰۲۳ [گزارش در مورد وضعیت حقوق بشر در افغانستان A/HRC/54/21](#)

۲ این دستور کار از سوی مصوبه شورای امنیت ۲۶۷۸ (۲۰۲۲) تمدید گشت.

۳ S/2023/856 ببینید

۴ خلاصه گزارش مشاوره ها با زنان در سطح کشور نهاد ملل متحد برای زنان، یوناما و سازمان بین المللی مهاجرت. [دسامبر ۲۰۲۳](#)، [سپتامبر ۲۰۲۳](#)، [اپریل ۲۰۲۳](#)، [جنوری ۲۰۲۳](#) and [اکتوبر ۲۰۲۲](#).

در مورد دوره زمانی اکتوبر الی دسمبر ۲۰۲۳، اولویت ها و دیدگاه هایشان در مورد تعامل بین المللی، به شمول شناسایی رسمی طالبان؛ و پیشنهادات شان را برای بهبود تحقق حقوق زنان را بازتاب و بیان نمودند. این پروسه مشوره ها را با زنان سرپرست خانوار؛ زنان بیجاشده داخلی که از جوامع میزبان آمدند؛ زنان ساکن روستاها، حومه شهرها و شهرها؛ زنان شاغل و بیکار؛ و زنانی که از لحاظ سنی، وضعیت تاهل، قومیت و سطح تحصیلات متفاوت بودند، انجام داد.

خلاصه

یافته های کلیدی

- زمانی که از زنان خواسته شد تا امکان **به رسمیت شناختن بین المللی مقامات برحال** را در نظر بگیرند، ترس و اضطراب خویش را ابراز نمودند. حدود دو سوم (۶۷ درصد) گفتند که این چنین به رسمیت شناسی تاثیر مهمی بالای زندگی ایشان خواهد داشت. تحت شرایط فعلی، چنین امری می تواند باعث وخیم تر شدن بحران حقوق زنان شده و خطر اینکه مقامات برحال محدودیت های موجود که زنان و دختران را هدف قرار می-دهند، تقویت نموده و افزایش دهند را بیشتر می کند.
- زنان بیان داشتند که **شناسایی بین المللی می بایست تنها پس از لغو تمام محدودیت ها** انجام شود^۵ (۳۲ فیصد) یا پس از برداشتن برخی ممنوعیت های خاص وضع شده بر زنان و دختران (۲۵ فیصد)؛ و ۲۸ درصد گفتند که به رسمیت شناسی به هیچ وجه، و تحت هیچ گونه شرایطی نباید صورت گیرد. در جولای ۲۰۲۳، در پاسخ به یک سوال مشابه، ۹۶ درصد از زنان بیان داشتند که به رسمیت شناسی باید تنها زمانی صورت گیرد که در رابطه با حقوق زنان بهبود حاصل گردد یا اینکه به هیچ وجه نباید انجام شود.^۶
- پس از گزارشات اخیر در مورد اجرای **خودسرانه و شدید فرمان حجاب**،^۷ خصوصا در کابل، زنان بیان کردند که چگونه اجرای این فرمان آزار و اذیت در فضاهای عمومی را افزایش داده و توانایی ایشان برای بیرون شدن از خانه هایشان را محدودتر ساخته است. آنها از بازداشت شدن و زندانی شدن که همراه با ننگ و شرمساری های طولانی مدت می باشد، هراس دارند.
- بیش از نیمی از زنان (۵۷ درصد) احساس **ناامنی بخاطر ترک نمودن خانه بدون محرم** داشتند. بطور خاص، خطرات علیه امنیت آنها و سطح اضطراب ایشان در پی اعلان فرمان جدید که بطور خاص آنها را هدف قرار می داد، بیشتر می گردید.
- تنها ۱ درصد از زنان ابراز داشتند که میزان **تاثیرگذاری ایشان در تصمیم گیری در سطح جامعه** "خوب" یا "کامل" بوده است - که یک کاهش واضح از مقدار ۱۷ درصد در جنوری ۲۰۲۳ می باشد. نبود زیرساخت عمومی برای زنان جهت گردهمایی و شریک سازی دیدگاه ها و تجارب شان، ایجاد اجتماعات و سهم گیری در مسائلی که برای آن ها حائز اهمیت می باشد ایشان را در حالتی بدون راه عبور به سمت سهم گیری یا تاثیرگذاری در تصمیم گیری ها قرار داده است.
- **تاثیرگذاری در تصمیم گیری های خانوار** به شکل "خوب" یا "کامل" که از سوی زنان گزارش شده بود به شدت از مقدار ۹۰ درصد در جنوری ۲۰۲۳ به ۳۲ درصد در جنوری ۲۰۲۴ کاهش یافته است. آنها همواره نداشتن حقوق، آینده تحصیلی و شغل را به کاهش نفوذ خویش در داخل خانواده ها نسبت می دهند.
- زنان **تاثیر نسلی و جنسیتی** محدودیت های اعمال شده از سوی مقامات برحال همراه با تغییرات محافظه-کارانه در رفتاراجتماعی آنها را بالای اطفال بیان داشتند. به نظر می رسد که پسران زیر دستی اجتماعی و سیاسی مادران و خواهران شان را به عنوان بخشی از ارزشهای فکری خویش می پذیرند، که این امر باور شان مبنی بر باقی ماندن مادران و خواهران در خانه و در وضعیت ته دستی و فرمانبرداری را بیشتر تقویت می نماید.

۵ تنها به رسمیت شناختن بین المللی باید تنها پس از لغو همه محدودیت ها برای زنان و دختران اتفاق بیفتد (31 درصد). به رسمیت شناختن بین المللی به هیچ وجه نباید اعطا شود (28 درصد). به رسمیت شناختن بین المللی باید پس از لغو ممنوعیت تحصیل متوسطه دختران (10 درصد) اتفاق بیفتد. اگر DFA قول بهبود وضعیت زنان و دختران افغان را بدهد، باید به رسمیت شناختن بین المللی اتفاق بیفتد، اما لازم نیست ابتدا تغییرات واقعی را ببینم (7 درصد). به رسمیت شناختن بین المللی باید فوراً اتفاق بیفتد حتی اگر هیچ تغییر یا وعده ای به زنان و دختران افغان وجود نداشته باشد (4 درصد).

۶ خلاصه گزارش مشاوره ها با زنان در سطح کشور نهاد ملل متحد برای زنان، یوناما و سازمان بین المللی مهاجرت. ۲۰۲۳. April, September 2023, December 2023, January 2023 and October 2022.

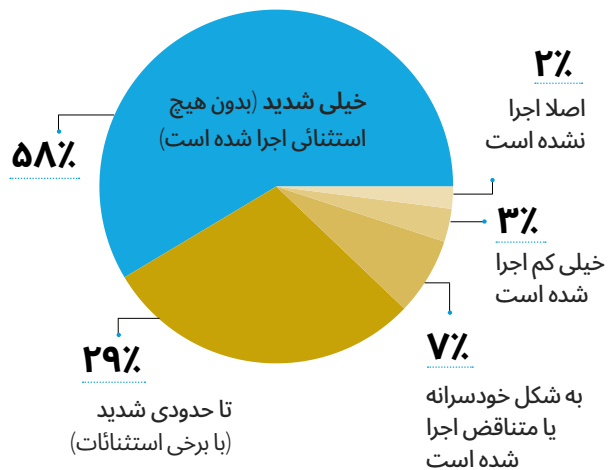
۷ دفتر کمیشنر عالی ملل متحد در مورد حقوق بشر. ۲۰۲۴. "افغانستان: متخصصان ملل متحد می گویند بازداشت ها و حبس خودسرانه زنان و دختران از سوی طالبان بخاطر قانون طرز پوشش باید فوراً پایان یابد." ۲ فبروری. در این دور مشاوره ها در سراسر کشور، اطلاعات نشان داد که زنان عمدتاً (۸۸ درصد) احساس کردند که اجرای دستور حجاب "تا حدی" یا "خیلی" شدید به اجرا گذاشته شده است.

- زنان از جامعه بین المللی درخواست کردند تا **طالبان را به رسمیت نشناسند مگر اینکه محدودیت ها بالای زنان و دختران را کنار بگذارند**. زنان هشدار دادند که سابقه طالبان در مورد حقوق زنان نشانگر این است که نمی توان به آنان بخاطر بهبود اوضاع فعلی اعتماد کرد. آنها به رسمیت شناسی طالبان قبل از پیشرفت محسوس در مورد حقوق زنان را بعنوان بدترین حالت ممکن پنداشتند.
- **زنان ناامیدی عمیق** خویش را در ارتباط با آن کشورهای عضو سازمان ملل متحد که در تلاش خویش برای تعامل با مقامات بحرال، **بحران بی پیشینه حقوق زنان و شدت آن** و همچنین تخطی ها از حقوق بین الملل، براساس معاهداتی که افغانستان به آنها پیوسته است،^۸ را نادیده می گیرند ابراز داشتند.
- زنان عنوان کردند که بهترین راه ها برای جامعه بین المللی جهت بهبود اوضاع آنها **مرتبط ساختن کمک های بین المللی با شرایط بهتر** برای زنان، و تسهیل فرصت ها برای زنان و صحبت مستقیم با طالبان می باشند.^۹

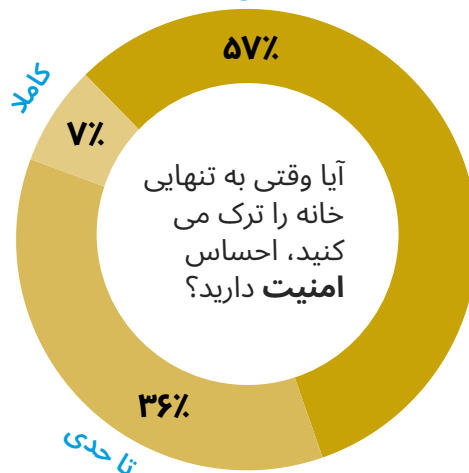
^۸ افغانستان معاهدات بین المللی حقوق بشر زیر را تصویب کرده است: میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، میثاق بین المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، کنوانسیون حقوق کودک، کنوانسیون علیه شکنجه و سایر رفتارها یا مجازات های ظالمانه و غیرانسانی یا تحقیرآمیز، بین المللی. کنوانسیون رفع کلیه اشکال تبعیض نژادی، کنوانسیون رفع کلیه اشکال تبعیض علیه زنان و کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت. [وضعیت تصویب معاهدات افغانستان](#) سازمان ملل متحد OHCHR ببینید.

^۹ زنان به این شکل پاسخ دادند: مرتبط ساختن کمک های بین المللی با شرایط بهتر برای زنان (۵۲ در صد)؛ تسهیل فرصتها برای زنان برای صحبت مستقیم با طالبان (۴۲ در صد)؛ مشوره با جامعه مدنی (۱۸ درصد)؛ بحث و حمایت از زنان به شکل مستقیم با طالبان (۱۱ درصد)؛ دیگر موارد/ترجیح می دهم نگویم (۵ در صد) و به رسمیت شناسی طالبان (۳ در صد). زنان می توانستند چندین پاسخ را انتخاب کنند.

اجرای فرمان حجاب برای زنان در ساحه ای که زندگی می کنید، با چه شدتی به اجرا گذاشته شده است؟

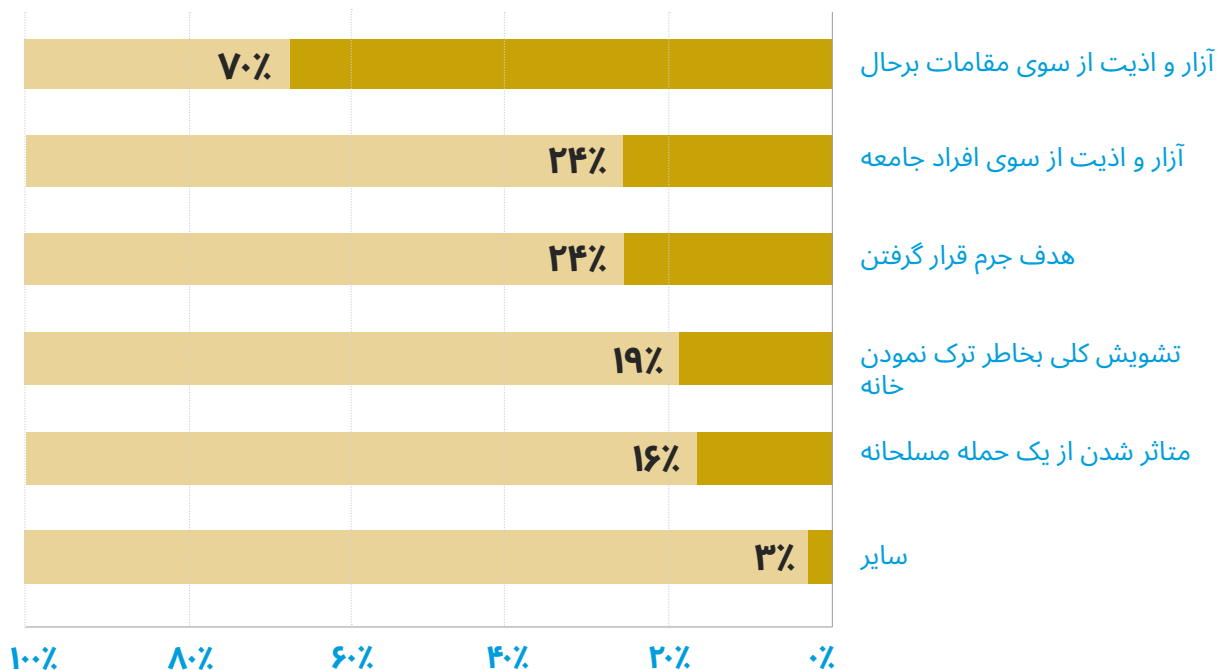

به هیچ وجه

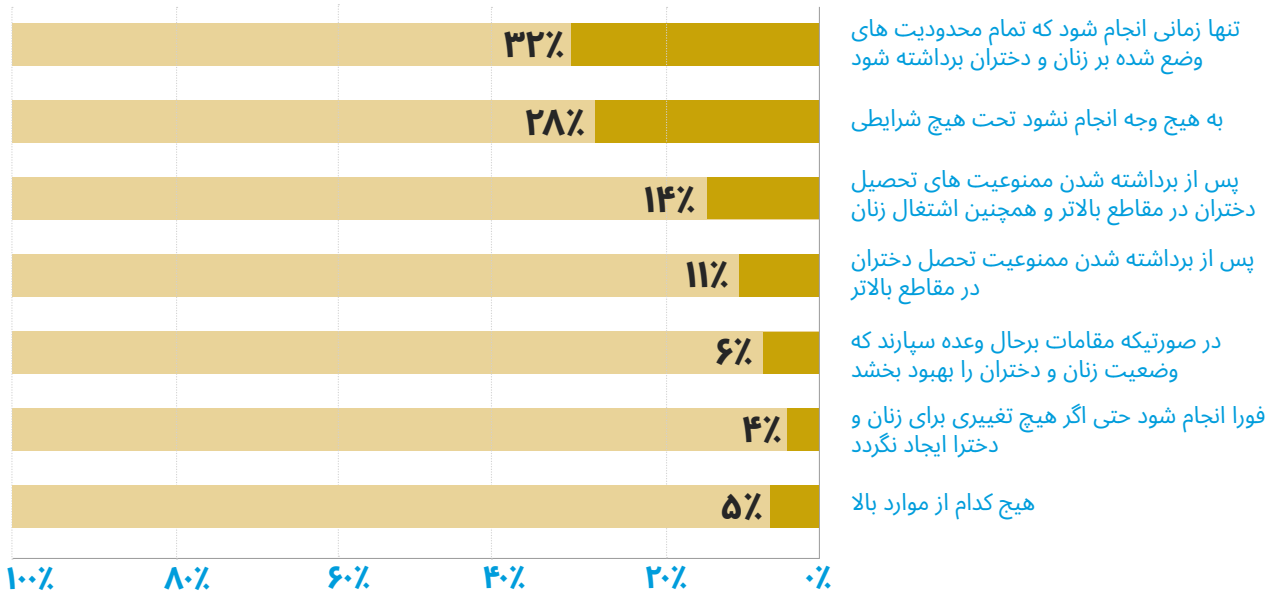

آیا وقتی به تنهایی خانه را ترک می کنید، احساس امنیت دارید؟

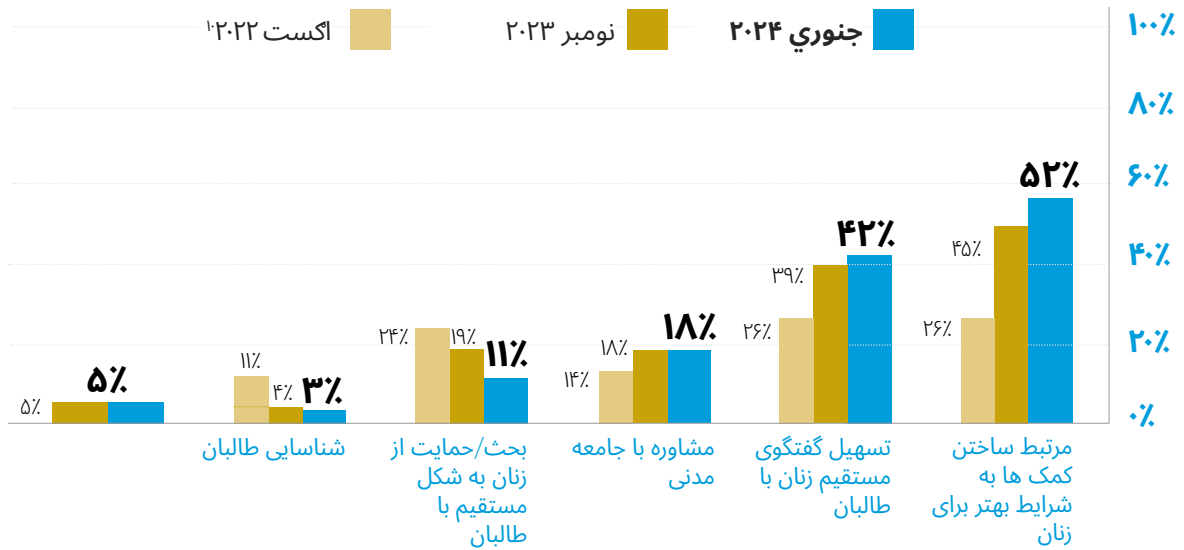
مهمترین نگرانی های امنیتی ای که دارید کدام ها اند؟

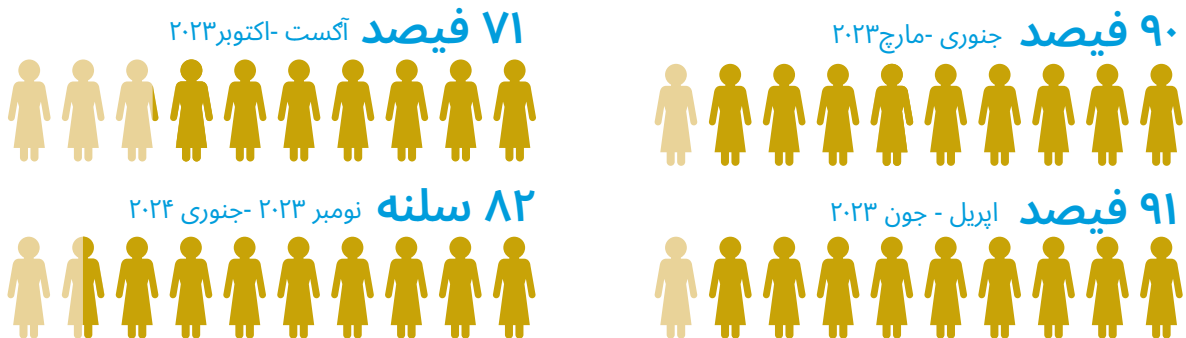
زنان بر این باور اند که شناسایی بین المللی باید:

د مېرمنو په باور نړیواله ټولنه باید د لاندې لارو چارو په مرسته د مېرمنو په وضعیت کې ښه والی راولي:

زنان که در مورد وخیم تر شدن احساس اضطراب، تنهایی و افسردگی می گویند:

۱۰ دیتای حاصل شده از سروی های جداگانه در مورد اولویت های زنان افغانستان که در اگست ۲۰۲۲ توسط DROPS که در لینک زیر در دسترس می باشد.

“ما زنان زنده ایم ولی زندگی نمی توانیم”

اجرای فرامین

در راستای سرکوب اخیر در ارتباط با فرمان رعایت حجاب^{۱۱} از سوی زنان (به باکس ۱ مراجعه گردد)، زنان بطور قاطع تاکید نمودند که اجرای خودسرانه و غیرمنتظره این فرامین باعث احساس ناامنی برای ایشان شده است. درحالیکه اکثر زنان همیشه حجاب را رعایت می کردند، شیوه اجرای احکام، که شامل استعمال یا تهدید به استعمال زور می گردد، به عادی سازی عدم اطمینان در زندگی روزمره شان و در مورد فرصت های آینده شان کمک کرده است. از آنجایی که محدوده اجرای فرامین تغییر می کند و شامل حوزه بزرگتری از فعالین، به شمول مقامات برحال، رهبران جامعه و رهبران مذهبی، و اعضای فامیل می گردد، زنان متوسل به رفتارهای ریسک گریز و اجتنابی همچون ترک نکردن خانه هایشان شده اند. این مسائل در مجموع باعث وخیم تر شدن صحت روانی شده است.

بحیث بخشی از "تهدید استعمال زور"، اکثر زنان توصیف کردند که چگونه آزار و اذیت لسانی از سوی مقامات برحال در سرک ها و چک پوینت ها - و در حد کمتری از سوی اعضای جامعه^{۱۲} - باعث می شود احساس شرمساری و اضطراب نمایند. یکی از اشتراک کنندگان گفت این آزار و اذیت ها گاهی اوقات فلمبرداری شده و در اینترنت پخش می گردد که منجر به "آبرو ریزی" می شود. زنان از بازداشت شدن و بی آبرو شدن بخاطر قرار گرفتن در حبس از سوی پولیس نیز هراس داشتند.

زنان روشهای پیچیده و متغییر اجرای فرامین که از سوی مقامات برحال (خصوصاً وزارت برحال امر بالمعروف و نهی از منکر)، اعضای جامعه، رهبران جامعه و رهبران مذهبی، و اعضای فامیل ها صورت می گیرند را بیان کرده اند. اعضای مذکر فامیل ها تبدیل به اجراکنندگان این احکام در داخل فامیل ها شده اند که این امر بخاطر فشار اجتماعی جهت محافظت از آبروی فامیل و همچنین گنجانیده شدن مسئولیت ایشان در قبال رفتار اعضای مونث فامیل^{۱۳} در قوانین مقامات برحال می باشد. به این شیوه، مردان مجبور به پذیرش و اجرای ارزشهای زن ستیزانه مقامات برحال می گردند.

باکس ۲: مشاوره های یوناما در مورد اجرای خودسرانه فرمان حجاب

در ۳۱ دسامبر ۲۰۲۳، وزارت برحال امر بالمعروف و نهی از منکر بخاطر "رعایت نکردن حجاب" شروع به بازداشت زنان جوان و دختران در کابل، خصوصاً در مناطق غرب کابل که عمدتاً ساکنان آنجا شیعه/هزاره و تاجیک^{۱۴} هستند، نمود. مشخص نیست چه تعداد زنان بازداشت شدند و چه تعداد مفقود گشته اند، اما تاثیرات آن خیلی سنگین بود.

پس از این گزارشات، یوناما با ۲۸ زن در کابل مشوره نمود. چندین تن از ایشان مستقیماً شاهد گرفتاری زنان و دختران در مکان های عمومی از سوی نیروهای امنیتی مقامات برحال و انتقال ایشان به حوزه های پولیس بودند، که در آنجا به آنها گفته شده به یک عضو مرد فامیل تلفن کنند تا برای بردن آنها بیایند. اعضای مرد فامیل مجبور به پرداخت یک جریمه و امضای سندی برای تضمین اینکه آن زن در آینده حجاب کامل خواهد پوشید بودند.

این بازداشت ها تاثیر بازدارنده قابل مشاهده ای داشت، که باعث کاهش قابل توجه در تعداد زنان در سرک های کابل گردید. برخی فامیل ها دیگر به دخترانشان اجازه ندادند که از خانه بیرون شوند. در دیگر موارد، زنان جوان به شکل

۱۱ در اکثر کشورهای عربی و در دنیای اسلام، "حجاب" به پوشانیدن سر از سوی زنان اشاره دارد، اما در افغانستان، به پوششی اشاره دارد که سر و بدن را بیشتر تحت پوشش قرار می دهد. فرمان مقامات برحال حجاب را برقع یا "کالای سیاه و شال سنتی" که نباید بسیار نازک یا تنگ باشد تعریف می کند، که تصور می شود به عبایی که با نقاب پوشیده می شود اشاره دارد. مقامات برحال خاطرنشان کرده اند که بهترین حجاب برای زنان این است که خانه هایشان را اصلاً ترک نکنند، مگر اینکه کاملاً ضروری باشد. مراجعه گردد به K. Clark و S. Rahimi, 2022. "ما به نفس کشیدن نیز نیاز داریم: زنان در سراسر افغانستان قانون حجاب طالبان را تجربه می کنند." شبکه تحلیلگران افغانستان.

۱۲ نگرانی امنیتی اصلی برای ۶۸ فیصد از پاسخ دهندگان "آزار و اذیت از سوی مقامات برحال" بود. برای ۲۶ فیصد از پاسخ دهندگان، این موضوع "آزار و اذیت از سوی اعضای جامعه" بود. اشتراک کنندگان می توانستند بیش از یک پاسخ را انتخاب کنند.

۱۳ براساس فرمان حجاب، محرم ها مسئول حصول اطمینان از رعایت فرمان از سوی زنان هستند و اگر این کار را انجام ندهند ممکن است مجازات شوند.

۱۴ تحقیقات اخیر نشان داد که کاهش سلامت روانی زنان به افزایش عدم تحمل سر و صدا، تحریک پذیری و عصبانیت ابراز شده نسبت به فرزندان کمک می کند. GiHA افغانستان. ۲۰۲۳. تجزیه و تحلیل سریع جنسیت در افغانستان.

پیشگیرانه بخاطر ترس از بازداشت شدن و بردن آبروی فامیل خویش، از خانه هایشان بیرون نرفتند. زنان بیان داشتند که تشدید اجرای فرمان حجاب باعث عمیق تر شدن افسردگی و اضطراب ایشان شده است.

زنان گفتند که از سوی پولیس مکرراً توقف داده شده و در رابطه با رفت و آمد شان مورد سوال قرار گرفته اند، موبایل ها و بکس هایشان مورد تلاشی قرار گرفته اند، و اگر در هنگام توقف داده شدن، در تلفن با شخصی صحبت می کرده اند از ایشان پرسان شده است که با چه کسی صحبت می کرده اند. یک خانم گزارش داد که پولیس به وی گفته است آنها تلاش دارند تا قدم به قدم زنان را از فضاهای عمومی حذف کنند.

امنیت

بیش از نیمی از زنان که با ایشان مشوره شده است (۵۷ فیصد) احساس ناامنی برای بیرون شدن از خانه هایشان به تنهایی را گزارش دادند. احساس امنیت زنان در حضور یک محرم به مقدار زیادی بهبود میابد، اگرچه ۹ فیصد از آنها حتی در حضور محرم نیز احساس ناامنی کرده اند. هرگاه یک فرمان جدید اعلان می شود و زنان مجبور به مواجهه با طالبان در سرک ها و چک پاینت ها می گردند، خطرات امنیتی افزایش می یابد. در طول سال ۲۰۲۳، درک از اوضاع امنیتی بطور دوامدار وخیم تر گشت. در مشوره ها در نوامبر ۲۰۲۳، تقریباً ۵۰ فیصد زنان گفتند که امنیت فیزیکی آنها "بد" یا "خیلی بد" بوده است.

در میان زنانی که هنگام بیرون شدن از خانه با یک محرم احساس "کاملاً امن" (۴۴ فیصد) یا "تا حدودی امن" (۴۷ فیصد) می کردند، هنوز هم به فشار ناشی از متکی بودن به یک شخص دیگر برای همراهی آنها در مسئولیت های روزمره شان (همچون کارهای معمول) و فعالیت های اجتماعی تاکید داشتند. برخی از زنان توضیح دادند که اگر می خواستند وارد برخی دکان ها شوند یا از مسیری که صرفاً محدود به اجرای امورات اصلی و ضروری می گردد منحرف گردند، محرم هایشان آنها را بخاطر "بیهوده مصرف کردن وقتشان" سرزنش کرده اند. این امر باعث از بین رفتن چانس ها یا انتخاب ها برای لذت بردن حتی از کمترین لحظات هیجان یا اوقات فراغت در خارج از خانه می گردد. برخی زنان گفتند که اعضای مذکر فامیل آنها نیز از بیرون شدن از خانه به همراه یک عضو مونث فامیل هراس دارند یا بی علاقه اند زیرا این کار آنها را در معرض آزار و اذیت از سوی مقامات برحال قرار می دهد (مراجعه گردد به باکس ۱).

زنان بیان داشتند که چگونه سطوح خیلی پایین اعتماد اجتماعی باعث تشدید نگرانی های امنیتی گشته است. تقریباً تمام افراد (۹۶ فیصد) گزارش کردند که "اکثر افراد غیرقابل اعتماد هستند" به شمول همسایه هایشان.^{۱۵} آنها این نگرانی را ابراز داشتند که هر کسی می تواند خبرچین طالبان باشد و در مورد آنها راپور دهد. براساس گزارشات نبود اعتماد در جامعه فضایی را ایجاد کرده است که برخی زنان براین باور هستند که خطر کمک به همسایه هایشان خیلی بالا است.

زنان گفتند که جرایم یک نگرانی امنیتی مهم می باشد، که آن را هم سطح "آزار و اذیت از سوی اعضای جامعه" قرار می دهد (۲۴ فیصد). یکی از اشتراک کنندگان بالای تاثیر دوگانه پالیسی های تبعیض آمیز و جرایم تاکید کرد. پس از اینکه در سرک از وی دزدی شد، پولیس برحال تنها وی را بخاطر حضور در فضای عمومی سرزنش کرد، که نشان می دهد چطور تبعیض و آزار می تواند زنان را بدون پناهگاه یا جبران خسارت رها کند.

باکس ۲: مشوره با مردان افغان در قندهار

یک مشوره گروهی کوچک با مردان در قندهار یک تجربه کاملاً متفاوت در رابطه با تقریباً تمام موضوعات بحث شده در طول مشوره ها با زنان افغان در سراسر کشور را آشکار ساخت. درک و تجربه آنها در مورد امنیت به شکل قابل توجه ای از زنان اختلاف داشت. تمام ۱۰ مرد قندهاری گفتند که در مورد بیرون شدن از خانه به تنهایی خود را "کاملاً مصون" احساس می کنند.^{۱۶} نگرانی های امنیتی محدود به "آزار و اذیت از سوی اعضای جامعه" و "هدف جرم قرار گرفتن" بود. در

۱۵ در پاسخ به سوال ("به طور کلی، بنظر شما آیا می توان به اکثر افراد اعتماد کرد یا اینکه باید در رابطه با مردم باید خیلی محتاط بود؟")، ۹۶ فیصد گفتند که شما "باید خیلی محتاط باشید" و تنها ۴ فیصد گفتند که "به اکثر مردم می توان اعتماد کرد".

۱۶ به خاطر داشته باشید که این موضوع فقط در مورد گروه کوچکی از مردان در قندهار صدق می کند. مشوره با سایر افراد از گروه های قومی دیدگاه های متفاوتی را نشان می دهد. سایر مردان بیان داشتند که تهدید های وضع شده بر زنان و بعضی از مرد ها (به طور نمونه، در جوامع هزاره)

مقایسه، زنان در قندهار در مورد بیرون شدن از خانه به تنهایی یا "به هیچ وجه" خود را مصون احساس نمی کردند (۵۰ فیصد) یا "تا حدودی" احساس امنیت داشتند (۱۰ فیصد). هیچ مردی در مورد نگرانی بخاطر آزار و اذیت از سوی مقامات برحال یا اعضای جامعه صحبتی نکرد.

این مردان قندهاری گفتند درحالیکه زنان ممکن است یک "ترس پنهان" داشته باشند، طالبان تهدیدی برای آنها نیست. آنها عنوان کردند که مقامات برحال محافظت از زنان در قبال آزار و اذیت و سوء استفاده در فامیل و جامعه را افزایش داده اند و حق ایشان راجع به میراث را محترم دانسته اند. این مردان عمدتاً امنیت و مصونیت را از دید ختم منازعه که قبل از اگوست ۲۰۲۱ در کشور وجود داشت، بشمول حملات خشن طالبان بالای زنانی که در مشاغل عامه و نهادهای مرتبط با دولت جمهوری اسلامی خدمت می کردند، می دیدند. آنها به این دوره قبلی به عنوان "جنگ خونین" اشاره کردند.

صحت روانی که از سوی مردان گزارش شد نسبت به زنان متفاوت بود، و تمام ۱۰ مرد قندهاری بیان داشتند که صحت روانی آنها "خوب" است و در سه ماه گذشته تغییری نداشته است. هنگامی که پیشنهاد شد زنان "تا حدودی در مورد موضوعات خاص تأثیرگذار باشند"، آنها اذعان داشتند که ممنوعیت کامل زنان برای تصمیم گیری منجر به تأثیرات منفی بالای زندگی اجتماعی زنان و حالت روانی ایشان می گردد.

مشارکت زنان در تصمیم گیری های جامعه

“ما حق نداریم تصمیم بگیریم چه بیوشیم - پس چگونه می توانیم بر جامعه تأثیر بگذاریم؟”

زنان موافق بودند که طرز دید و رفتار های جامعه تحت کنترل اداره حاکم دشوار و حتی دشوارتر می شود و بر زندگی آنها بطور مستقیم و غیر مستقیم تأثیر می گذارد. طرز دید یا رفتار های اجتماعی زن ستیزانه بر ارزش ها و تفکر اعضای مرد خانواده اعم از بزرگسال و کودک بطور فزاینده ای تأثیر میگذارد. براساس گزارش ها، اعضای جامعه پالیسی های اداره حاکم، منجمله آزار و اذیت زنان را اجرا می کنند. در عین حال، زنان تقریباً هیچ تأثیری در تصمیم گیری جامعه نداشتند. گزارش شده است که تنها یک درصد زنان چنین تأثیری داشتند، که یک کاهش را نسبت به ۱۷ درصد در ماه جنوری ۲۰۲۳ نشان میدهد. زنان نسبت به عدم بلند کردن صدای شان، بخصوص در مورد مسایل شخصی مانند نحوه پوشش لباس شان ابراز تأسف کردند.

زنان در یک تعدادی کمی از فضا ها یا مکان های قابل قبول اجازه تجمع را دارند. حتی فرصت های کمتری برای آنها وجود دارد تا علاقمندی ها و نیازمندی های شانرا ابراز کنند. مسیر های رسمی برای اشتراک زنان در نشست های عمومی، در سطح جامعه، ولایتی و ملی، مسدود شده است. اداره حاکم هیچ میکانیزم رسمی برای رسیدگی به نگرانی های زنان ندارد و عدم حضور زنان در ساختار اداره حاکم جستجو برای خدمات و اطلاعات را برای زنان دشوارتر کرده است.

اداره حاکم حق دسترسی زنان به مکان های عامه و آزادی اجتماعات را با محدود کردن گشت و گذار آنها و اعمال محدودیت ها بر دسترس بودن مکان های مخصوص زنان (مانند بازار ها و مراکز آموزش حرفه ای) کاملاً سلب کرده است. تجمع گروهی خطر امنیتی را در قبال دارد و زنان نسبت به اینکه مباحث و هویت شان به مقامات اداره حاکم گزارش داده شود و منجر به آزار و اذیت و دستگیری شود، ابراز نگرانی میکنند. گزارش های حکایتی نشان میدهد که اداره حاکم بطور فزاینده ای از زنان مخبر استفاده می کنند. عدم موجودیت و دسترسی به مکان های رسمی جهت گردهمایی عامل عمده ای افزایش بحران صحت روانی موجود در میان زنان بوده است.

زنان استفاده از فضا ها یا مکان های غیررسمی را فرصتی برای مطرح کردن دیدگاه ها و تأثیر گذاری بالای زنده گی خود عنوان می کنند. برخی گفتند که این فرصت ها شامل قرار های صحی یا رویداد های اجتماعی است که در آن زنان تا هنوز اجازه تجمع در مراسم مذهبی و عروسی را داشتند. زنان بر اهمیت داشتن فضا ها یا مکان های امن برای اعتماد به شخص دیگری، بخصوص با توجه به از بین بردن فضا ها یا مکان ها برای گردهمایی عمومی یا مطرح کردن چالش ها برای زنان تأکید کردند.

زنان پیشنهاد کردند که فراهم کردن فرصت های بدیل می تواند فرصت ها برای تصمیم گیری در جامعه را برای آنها افزایش دهد. آنها بر اهمیت حیاتی مشارکت خود در مشورت ها با شرکای همکار بین المللی، با توجه به شرایطی که در کوتاه مدت احتمال احیای مشارکت سیاسی آنها وجود دارد، تأکید کردند. با وجود نگرانی های جدی در مورد بررسی تلیفون های همراه و نظارت از رسانه های اجتماعی توسط مقامات اداره حاکم، اینها یک فضای حیاتی را برای مطرح نمودن نظریات و تجارب ایجاد مقاومت و قوت از طریق جامعه و اشتراک فعالانه در مسائل مهم برای آنها فراهم کرد.^{۱۷}

با توجه به خطرات امنیتی در افغانستان، زنان تأکید کردند که گروه های حقوق زنان در خارج از کشور چگونه نقشی در تقویت صدای آنها در تصمیم گیری های بین المللی ایفاء کردند. آنها دریافتند که پس از تجزیه و تحلیل جامع خطرات، حمایت بین المللی از آگاهی عمومی و آموزش های مربوط به حقوق زنان در افغانستان برای زنان، رهبران اجتماعی و مذهبی و اداره حاکم توانایی باز کردن یک فضا برای زنان جهت مشارکت بیشتر در نشست های عمومی را دارند.

نگرش های درون خانه گی

زنان گفتند که تأثیر و جایگاه آنها در امور خانوادگی همزمان با کاهش فضا در مکان های عمومی روبه کاهش است. جای تعجب نیست که تأثیر آنها در خانواده از ماه جنوری ۲۰۲۳ بدینسو پیوسته کاهش یافته است. تأثیر "خوب" یا "کامل" زنان بر تصمیم گیری خانواده از ۹۰ درصد به ۳۲ درصد در ۱۲ ماه کاهش یافته است. اعضای مرد خانواده بطور فزاینده ای تمام تصمیم عمده خانواده را می گیرند. تسلط مردان در خانواده پس از برجسته ساختن مسئولیت مرد در قبال رفتار اعضای زن خانواده توسط اداره حاکم تقویت یافته است.

زنان همچنان گزارش دادند که در کنار فرمان های عقب گرایانه اداره حاکم توأم با تغییرات در ارزش های اجتماعی، عدم موجودیت فرصت های شغلی و تعلیمی با کاهش تأثیر یا نفوذ آنها در خانواده مستقیماً مرتبط است. عدم موجودیت زمینه تعلیم و اشتغال یک دایره بازخورد منفی را ایجاد میکند که بدون اینها، مشروعیت و جایگاهی که برای تصمیم گیری در همه سطوح قایل هستند، زنان حتی کمتر بر تصمیم گیری تأثیر گذار اند.^{۱۸} زنان جوان، به ویژه آنهایی که با بلند رفتن سن و سال تحت تأثیر قرار می گیرند، می توانند زنان را تأثیر گذاری بدهند.

تأثیرگذاری بر نسل های آینده

«پس از تسلط طالبان، زنان در نظر فرزندان شان بی ارزش شده اند.»

زنان نگران این بودند که مبادا پالیسی ها و تغییرات محافظه کارانه اداره حاکم در طرز روش و رفتار اجتماعی با گذشت زمان عادی شود و در متن اجتماع جاگزین شوند. آنها هشدار دادند که این می تواند از نظر روانی و فکری "نسل های آینده افغانستان را فاسد کند". زنان ارزش ها و درک پسران از زندگی و پتانسیل آینده شان را به همان اندازه که تحت تأثیر اداره حاکم و والدین شان قرار می گیرند، بیان کردند.^{۱۹} تسلط مردان در تصمیم گیری های خانوادگی و تقریباً در همه عرصه های دیگر زندگی به پسران نیز تعمیم می یابد که تبعیت اجتماعی و سیاسی مادران، خواهران و دیگر شخصیت های زن از جمله معلمین را مشاهده و تکرار می کردند.

زنان نگران بودند که قرار گرفتن در معرض پالیسی های زن ستیزانه اداره حاکم این تصور را در میان مردان و پسران ایجاد کند که زنان و دختران نه ظرفیت و نه ضرورتی به فرصت های اجتماعی، سیاسی یا اقتصادی دارند. این امر باوری را تقویت می کرد که

۱۷ برای معلومات بیشتر در مورد رسانه های اجتماعی و خطرات برای زنان افغان، به: افغان شاهد، ۲۰۲۳. [خسونت پشت پرده: افزایش خسونت آنلاین زنان افغان را ساکت می کند](#). مراجعه کنید. همچنین به یوناما و اداره حمایت از زنان سازمان ملل متحد مراجعه کنید. آینده. [حفاظت آنلاین و امنیت دیجیتال](#): راهنمای کاربر برای مدافعان حقوق بشر.

۱۸ هی. نجات و جی. مرتناز شویلی. ۲۰۱۵. [نقش های رهبری زنان در افغانستان](#). واشنگتن دی سی: موسسه صلح ایالات متحده. اس. ویکفیلد. ۲۰۰۴. جنسیت و تصمیم گیری در سطح محلی: یافته های یک مطالعه موردی در مزار شریف.

۱۹ چهل و دو درصد از زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، اظهار داشتند که بیشترین تأثیر بر ارزش های بستگان پسر و درک زندگی و پتانسیل های آینده آنها از «هر دو والدین به طور مساوی» است و ۴۱ درصد گفتند که "نظریات اداره حاکم از طریق فرمان های آن". این عوامل با "ارزش های جامعه" (۳۲ درصد)، "ارزش های مکتب/نظریات معلمین" (۲۳ درصد)، "نظریات پدر" (۲۴ درصد) و "نظریات مادر" (۶ درصد)، دنبال شدند.

زنان و دختران باید در خانه بعنوان برده یا خدمت کار باقی بمانند. مادران بطور قابل توجهی تأثیر کمتری بر پسران (۶ درصد) نسبت به پدران (۲۴ درصد) داشتند.^{۲۰}

این تصور که پسران نسبت به خواهران و مادران شان آزادی و فرصت های بیشتر دارند، توسط معلومات اخیر منعکس شده است که نشان میدهد خانواده ها بیشتر از زنان پسران شاغل^{۲۱} دارند. این ماهیت جنسیتی فرصت ها و همچنین نقض حقوق اطفال را نشان میدهد. در حالیکه پسران ممکن است فرصت های تحصیلی، اقتصادی، اجتماعی و سیاسی بیشتری داشته باشند، اما در شرایط اقتصادی کنونی، بسیاری از آنها بعید به نظر می رسد که شغلی پیدا کنند که این وضعیت باعث ناامیدی و نارضایتی آنها می-شود.

دختران در تفکر شان کمتر تحت تأثیر طرز دید و رفتار و فرامین اداره حاکم قرار می گیرند، زیرا به ندرت در معرض تأثیرات خارج از خانه قرار دارند. زنان گفتند: "کنترول افکار دختران آسان تر از پسران است، زیرا دختران به اطاعت از قوانین مجبور ساخته می-شوند". آنها نگران تأثیرات ممنوعیت تحصیل دختران بعد از صنف ششم، از جمله افزایش ازدواج اطفال، محدود شدن به تعلیمات دینی و موانع برای توانمند سازی اقتصادی و فراگیری مهارت ها و ارزش های کلیدی برای انتقال به فرزندان خود شان بودند. به حاشیه راندن دختران و زنان انکار از حقوق آنها بوده و نقش آنها را به "تکان بردار های اجتماعی" محدود می کند.^{۲۲}

دختران فقط یک راه برای آینده خود می دیدند: بی سواد ماندن و ازدواج کردن. بسیاری احساس می کردند که "اسپر، ضعیف و بدون هیچ قدرت تصمیم گیری" اند. این وضعیت در تضاد کامل با رونق آنها در زمان جمهوریت است، جایی که در برخی مناطق افغانستان، تعداد بیشتر دختران نسبت به پسران در امتحان کانکور ثبت نام شده بودند.^{۲۳}

زنان به چالش های محافظت از فرزندان شان در برابر تأثیرات مضر بیرونی، مانند زن ستیزی فراگیر و آموختن ارزش ها به فرزندان شان براساس باور های خود اشاره کردند. با انجام این کار، در چارچوب حاکمیت اقتدار گرایانه خشن و کاهش اعتماد اجتماعی، آنها در معرض خطر قرار دادن خود و فرزندان شان در برابر تهدیدات امنیتی مرتبط با فعالیت هایی قرار گرفتند که "توطئه گرانه" تلقی میشوند. والدین قبلاً چالش های مدیریت سلامت روانی خود را در کنار نقش خود به عنوان والدین و مراقبین شرح داده اند.^{۲۴}

بیجاشدگی و شرایط زندگی

زنان گفتند که دلایل عمده برای بیجاشدن اعضای جامعه شان مشکلات دریافت کار و عدم دسترسی کافی به خدمات اساسی است. آنها چالش های پیچیده در شرایط زندگی شان را عدم موجودیت زمینه تعلیم، خدمات اساسی و ترانسپورت، بیکاری، محدودیت های رفت و برگشت و مشکلات اقتصادی توصیف کردند. یکی از زنان توضیح داد که نبود خدمات صحتی توأم با نبود ترانسپورت و زیربنای ضعیف در قریه وی چگونه معالجه به موقع را برای اکثر مردم غیرقابل دسترس می سازد. در کل زنان گزارش دادند که شرایط زندگی در طول سال ۲۰۲۳ یا "بطور قابل توجهی" (۶۶ درصد) یا "کمی" (۲۵ درصد) بدتر شده است.

سه شرایط کلیدی یک محل را برای زنان قابل سکونت می سازد: دسترسی مضمون به تعلیم، صحت و خدمات اساسی، فرصت های اقتصادی و آزادی رفت و برگشت.^{۲۵} زنان برنامه ها و پیشنهاد پالیسی های مشخص را برای بهبود شرایط زندگی شان ارائه کردند. این پیشنهادات شامل بازگشایی فضا یا مکان برای زنان و دختران (در مکاتب، فضا ها یا مکان های عمومی از جمله کلب

۲۰ این نابرابری در بین اطفال دختر کمتر بود. این ارقام برای پدر ۱۴ درصد و برای مادر ۲۴ درصد بود.
۲۱ در سال ۲۰۲۳ به طور میانگین خانوار ها بیشتر پسران شاغل داشتند تا دختران شاغل. میانگین اعضای هر ۶،۶ تخمین شده اند که از آنجمله ۱،۶ شان شاغل بودند و عمدتاً مرد بودند (۱، ۱۹). سایر اعضای شاغل خانواده شامل خانم های بالغ (۰،۱۵)، و کودکان (بچه ها به میزان ۰،۲۳) در مقایسه با دختران (۰،۰۳) مراجعه شود به برنامه انکشافی ملل متحد ۲۰۲۳. [Socioeconomic Outlook 2023](#).

۲۲ زنان و دختران بیشتر بطور نامتناسب تحت تأثیر تکان های اقتصادی قرار می گیرند: بار مراقبتی بدون دستمزد آنها افزایش می یابد. مصرف غذای نسبی آنها در خانواده کاهش می یابد. احتمال بیشتری وجود دارد که دختران از مکتب بیرون کشیده شوند و به ازدواج فروخته شوند. و خطر خشونت خانوادگی علیه زنان و دختران افزایش می یابد. A. Sawas و I. Bose. 2021. [زنان نامرئی: تحلیل جنسیتی مهاجرت ناشی از اقلیم در جنوب آسیا](#). موسسه اکشن اید.

۲۳ در هرات، مشارکت دختران در سال ۲۰۱۸، ۵۱ درصد، در سال ۲۰۱۹، ۵۲ درصد و در سال ۲۰۲۰، ۵۹ درصد بود. عمر. ۲۰۲۰. "شاهدان هرات ثبت اشتراک انات در امتحان کانکور". سلام تایمز، ۱۲ اگست.

۲۴ تحقیقات اخیر نشان داد که کاهش سلامت روانی زنان به افزایش عدم تحمل سر و صدا، تحریک پذیری و عصبانیت ابراز شده نسبت به فرزندان کمک می کند. GiHA افغانستان. ۲۰۲۳. تجزیه و تحلیل جنسیت سریع افغانستان.

۲۵ زنانی که با آنها مشورت صورت گرفت، دسترسی مضمون به تعلیم، صحت و سایر خدمات اساسی (۶۲ درصد)، آزادی گشت و گذار (۴۴ درصد)، فرصت های اقتصادی (۴۰ درصد)، دسترسی و آزادی استفاده از وسایط ترانسپورتی (عامه) (۱۹ درصد)، انسجام اجتماعی در جامعه و عدم منازعه (۹ درصد)، عدم خطر حوادث طبیعی (به عنوان مثال، سیل، خشکسالی، زلزله) (۷ درصد)، و محیط زیست پاک (بدون آلودگی هوا، مدیریت مناسب زباله) (۲ درصد) را انتخاب کردند. پاسخ دهندگان می توانستند حداکثر سه پاسخ را انتخاب کنند.

های ورزشی)، فراهم کردن زمینه آموزش های حرفه ای (مانند تدریس، خیاطی و مریا سازی)، راه اندازی برنامه های بلندبردن سطح آگاهی (بطور مثال، در مورد صحت روانی، ضد تبعیض و حقوق زنان)، ایجاد فرصت های اقتصادی (مانند کمک های نقدی، اشتغال آنلاین و برنامه های معیشتی) و بهبود ظرفیت ها برای استفاده از فرصت های آنلاین (از جمله اتصال اینترنت قابل اعتماد، لپ تاپ و برق) بودند.

به رسمیت شناختن طالبان

حدود دو سوم (۶۷ درصد) گفتند که به رسمیت شناختن تأثیر قابل توجهی بر زندگی آنها خواهد داشت. این موضوع می تواند بحران حقوق زنان را تشدید کند و خطر تشدید و افزایش محدودیت های موجود توسط اداره حاکم را بیشتر خواهد کرد. ۳۲ درصد معتقد بودند که به رسمیت شناختن از سوی جامعه بین المللی باید پس از لغو محدودیت ها برای زنان و دختران یا پس از لغو بعضی ممنوعیت های خاص (۲۵ درصد) صورت گیرد و ۲۸ درصد معتقد بودند که به رسمیت شناختن اداره حاکم باید به هیچ وجه و تحت هیچ شرایطی صورت نگیرد. بعضی از زنان به رسمیت شناختن مرتبط با پیشرفت در حقوق زنان را بعنوان حمله به انسانیت و حیثیت آنها بمثابة انسان توصیف کردند و با نگرانی از جامعه بین المللی خواستند تا زمانی که حقوق بشر آنها بطور کامل احیا نشده است، طالبان را به رسمیت نشناسند.

زنان هشدار دادند که با توجه به سابقه طالبان، نمیتوان به طالبان برای بهبود وضعیت زنان و دختران اعتماد کرد. آنها پیشنهاد کردند در صورتی که جامعه بین المللی مجدداً بر حکومت انحصاری و غیر دموکراتیک طالبان از طریق به رسمیت شناختن از سوی جامعه بین المللی تأکید کند، باید اسکان مجدد زنان افغان در کشورهای دیگر را در نظر بگیرند.

پیشنهادات

زنان نسبت به کشور های عضو که در تلاش های خود برای تعامل با اداره حاکم شدت بحران بی سابقه حقوق زنان و نقض قوانین بین المللی را بر اساس معاهداتی که امضا کننده آن بود، نادیده گرفتند، ابراز ناامیدی عمیق کردند. زنان وضعیت اسفناک کنونی را بعنوان آینده خود نپذیرفتند. علاوه بر این، آنها تأکید کردند که جامعه بین المللی باید در مورد وضعیت آنها پاسخگو باشد.

زنان قویا انتظار دارند که جامعه بین المللی به صدای آنها گوش دهد و حقوق زنان را در اولویت تعامل مربوط به افغانستان قرار دهد. در این پروسه، آنها اظهار داشتند که بهترین راه برای بهبود وضعیت زنان مشروط ساختن کمک های بین المللی به شرایط بهتر برای آنها است. آنها همچنین از جامعه بین المللی درخواست نمودند تا زمینه گفتگوی مستقیم زنان با طالبان را مساعد سازد.^{۲۶}

زنان افغانستان بطور مشخص از جامعه بین المللی خواستند تا:

دادخواهی و تعامل با اداره حاکم

- برای ایجاد حکومتداری همه شمول و دموکراتیک بشمول تنوع جنسیتی، قومی و مذهبی دادخواهی کند.
- به وضع تحریم های سیاسی و اقتصادی بمنظور هدف قراردادن طالبان بشمول عدم معافیت از ممنوعیت سفر ادامه دهد.
- از شامل شدن زنان در هیات بین المللی که جایگاه زنان در تصمیم گیری را الگو قرار دهد اطمینان حاصل کند.

تعامل با زنان افغانستان

^{۲۶} زنان به شرح زیر پاسخ دادند: کمک های بین المللی را به شرایط بهتر برای زنان پیوند دهید (۵۲ درصد)، تسهیل گفتگوی مستقیم زنان با طالبان (۴۲ درصد)، مشورت با جامعه مدنی (۱۸ درصد)، گفتگو و دادخواهی مستقیم از طالبان (۱۱ درصد)، دیگران یا کسانی که نخواستند چیزی بگویند (۵ درصد) و طالبان را برسمیت بشناسید (۳ درصد). زنان می توانستند چندین پاسخ را انتخاب کنند.

- با زنان افغانستان بطور منظم ملاقات کند تا از مشارکت فعال و نمایندگی آنها در تمام تعاملات و گفتگوها در مورد آینده افغانستان اطمینان حاصل شود.
- از توسعه یک فضای گفتگوی مستمر امن و ساختاری در میان زنان افغانستان حمایت کند تا نظریات آنها بطور سیستماتیک و منظم اخذ و در تصمیم گیری های سطح بلند گنجانیده شود.

تامین مالی و برنامه ریزی

- حمایت از آموزش های حرفه ای مبتنی بر تقاضا برای بلند بردن ظرفیت ها، مهارت ها، و فرصت های اقتصادی زنان.
- ایجاد و گسترش برنامه هایی امن تا بتواند از زنان برای شنیدن تجربیات، نیازمندی ها و نظریات آنها منجمله مشاوره ها و سروی های آنلاین یا تلفنی حمایت کند.
- سهم سازی رهبران جامعه و علمای دینی را از طریق بلند بردن سطح آگاهی در مورد حقوق زنان.

زنان افغانستان بطور مشخص از اداره حاکم خواستند تا:

- تمام محدودیت ها در مورد حقوق زنان و دختران، منجمله اما نه محدود به محدودیت های تحصیلی و شغلی را لغو نمایند و فضا ها یا مکان های عمومی و خصوصی را به روی زنان و دختران بازگشایی نمایند.
- به هزینه ها برای بهبود وضعیت زندگی مردم افغانستان، منجمله رفاه و کمک های اجتماعی، زیربنا ها و ارائه خدمات اساسی اولویت دهند.
- زنان افغانستان را در ادارات و پروسه های تصمیم گیری در همه سطوح سهم سازی سازند.